

BAANTJER

De Cock en de schaduw van de dood

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en
de schaduw van de dood**

door Peter Römer

De Fontein

1

Er hing een haast uitgelaten sfeer in de grote recherchekamer van het politiebureau aan de Warmoesstraat. In plaats van ernstige gesprekken over misdaad en straf werden er sterke verhalen verteld en klonk er gelach. Er waren twee bureaus aan elkaar geschoven en daarbovenop stond een blad met koffie en thee en diverse blikjes met frisdrank, en Lotty had taarten meegenomen. Van banketbakkerij Holtkamp natuurlijk, waar haar tante achter de toonbank stond. Lotty was aan haar laatste dag als stagiaire bezig en moest weer terug naar school om haar opleiding af te ronden. De afdeling had aangedrongen op een feestelijk afscheid. Rechercheur De Cock had dat in eerste instantie wel wat overdreven gevonden; er waren wel meer stagiaires langsgesproken en weer vertrokken zonder dat ze feestelijk werden uitgeluid. Maar hij kon niet ontkennen dat Lotty zich in een aantal moordzaken behoorlijk had laten gelden en diep in zijn hart wist hij dat hij haar zou gaan missen. Ze had een paar heldere blauwe ogen, die onschuldig de wereld in keken, maar achter al die onschuld stak een scherp verstand en uit heel haar handelen van de afgelopen maanden had een grote ambitie gesproken. Zij zou er wel komen, daar was hij van overtuigd.

‘De Cock!’ Commissaris Buitendam knikte naar hem. Het was tijd.

Hij liep naar een emmer in de hoek van de kamer en haal-

de er een grote bos bloemen uit. Toen kuchte hij nadrukkelijk om de aandacht te vragen. Hij had er niet onderuit gekund, hij moest speechen. De gesprekken staakten en iedereen, Lotty inclusief, keek verwachtingsvol zijn kant uit.

‘Lotty,’ begon De Cock en hij schraapte nogmaals zijn keel. ‘Lotty, we zullen je missen.’ Hier viel hij even stil om naar de juiste woorden te zoeken, maar Vledder nam het moment te baat om te applaudisseren. ‘Bravo!’

Er werd gelachen en het gezelschap viel Vledder bij. De Cock haalde glimlachend zijn schouders op en besloot het erbij te laten zitten. Ze zouden haar missen, ja, daar kwam het toch eigenlijk wel op neer. Hij deed een stap naar voren en overhandigde haar de bos bloemen. Hij gaf haar een vaderlijke kus op de wang.

‘Mooie toespraak, kort maar krachtig,’ fluisterde ze nog.

Toen was het de beurt aan Dick Vledder, die haar drie zonen gaf en haar net iets langer tegen zich aan drukte dan noodzakelijk was. Lotty had daar geen bezwaar tegen, constateerde De Cock.

‘Mag ik even jullie aandacht?’ De zware grogstem van de wachtcommandant doorboorde het vrolijke feestgedruis. Els Peeters stond in de deuropening en keek het gezelschap met een ironisch lachje aan. ‘Ik bederf niet graag een feestje, maar ik kreeg net een melding van een ongeluk in de Herenstraat. Er is een vrouw uit het raam van een hotel gevallen. Dacht waarschijnlijk dat ze kon vliegen.’

De opgeruimde stemming in de researchkamer maakte plaats voor professionele routine. Bij een dodelijk ongeval in de binnenstad, met het spitsuur op komst, was het alle hens aan dek.

De Cock richtte zich tot de jonge stagiaire. ‘Sorry, Lotty, het is jammer van je feestje, maar je begrijpt...’

‘Natuurlijk, het werk gaat voor. Ik kom eraan.’ Ze draaide zich om om de bloemen weer in de emmer te zetten.

‘Welnee, ga lekker naar huis. Je hebt het verdiend.’

Lotty keek hem met haar korenblauwe ogen trouwhartig aan. ‘Mijn dienst duurt tot vijf uur en tot die tijd ben ik onderdeel van deze afdeling.’ Ze draaide zich om en liep op een drafje de kamer uit.

De Cock keek naar Vledder, die haar bewonderend nastaarde.

‘Wat een meid.’

Het had Vledder moeite gekost om met zijn oude Volkswagen Golf dicht bij de plaats delict te komen. Op de grachten werd het verkeer om de haverklap gestremd door busjes die een pakketje kwamen afleveren en een deel van de Keizersgracht was afgesloten wegens achterstallig herstel van de kadewand. De sirene had geen enkel effect gehad – de auto’s voor hen konden geen kant uit – en was door Vledder weer uitgezet. Tot opluchting van De Cock, die een hekel had aan het penetrante geluid. Halverwege de Keizersgracht zagen ze een auto achterwaarts een parkeerhaven verlaten.

‘Daarin, Dick!’

Toen de auto voor hen aanstalten maakte de parkeerplek in te nemen, zette Vledder weer even zijn sirene aan en gebaarde met zijn arm, die uit het zijraampje hing, dat de man moest doorrijden. De automobilist was niet blij met die opdracht, wat hij middels een duidelijk handgebaar liet merken, maar reed toch maar door.

Ze liepen het laatste stuk naar de Herenstraat, hoek Keizersgracht, en zagen vanaf een afstandje de witte tent die de collega’s hadden opgezet om het slachtoffer aan de blikken van de nieuwsgierige omstanders te onttrekken. Het was druk rondom de tent. Het smalle straatje was afgesloten voor auto’s, die nu geen kant meer op konden, omdat even verderop op de gracht een verhuiswagen stond in te laden. Een automobilist begon te toeteren. Een agent liep op hem af om hem

tot rust te manen; toeteren had geen enkele zin als niemand erdoor kon.

Vledder sprak de agent aan. 'Hebben zij een vergunning om daar te staan?' Hij wees op de verhuiswagen.

De agent knikte. 'Ik heb het net gecontroleerd.'

De Cock keek bezorgd. 'Het wordt nu alleen nog maar drukker. Als het te gek wordt zullen we de verhuizers moeten vragen een blokje om te rijden.'

'Zullen ze blij mee zijn.'

'Wij moeten hier ons werk kunnen doen.'

Hij wurmde zich door de rij nieuwsgierige Amsterdamers en struikelde bijna over de rolkoffer van een toerist die enigszins verdwaasd probeerde zijn logeeradres te bereiken. In de tent trof hij de vertrouwde gestalte van Den Koninghe. De schouwarts stond gebogen over het lichaam van een jonge vrouw. Ze lag op haar rug, haar armen gespreid en haar benen in een onnatuurlijke hoek onder haar lichaam. Ze was gekleed in een kort bontjasje dat half openhing en waaronder een naveltruitje zichtbaar was. Het gestreepte rokje was tot halverwege haar dijen opgeschoven. Haar gezicht, dat er wonderlijk ongeschonden uitzag, lag te midden van een krans van blond haar. Er was nauwelijks bloed te zien.

'Dood, helaas,' mompelde de schouwarts. Hij keek op en begroette De Cock met een kort knikje.

'Uit het raam gevallen?'

'Dat is wat men mij heeft verteld. Ik vermoed een gebroken rug.' Hij zuchtte. 'Er zijn gevallen bekend dat men een val als deze overleeft.'

'Maar zij heeft dat geluk niet gehad,' merkte Vledder op.

Den Koninghe keek hem verstoord aan. 'Geluk? Ik zou niet graag in een rolstoel willen eindigen.'

'Nou ja, als je de keus hebt -' probeerde Vledder nog.

'Denk je aan een ongeval?' kwam De Cock tussenbeide.

'Ik denk voorlopig nergens aan. Kan alleen maar conclude-

ren dat ze uit het raam is gevallen en dat ze is overleden, ten gevolge waarvan ze op jouw bordje ligt.’

De Cock verliet de plaats delict en werd bijna omvergeduwd door een opdringerige vrouw die een kijkje wilde nemen in de tent. ‘Mevrouw! Houdt u een beetje afstand, alstublieft.’

‘Ik mag toch wel effe kijken,’ zei ze verontwaardigd, in onvervalst plat Amsterdams, voor ze afdroop.

Hij wenkte Lotty. ‘Is er al iets bekend over de vrouw?’

‘Ze is uit het raam van dit hotel gevallen.’ Ze wees naar het hoekpand, waar op de gevel HOTEL DE NIEUWE HEREN stond te lezen. ‘Keizer neemt de verklaring op van een vrouw die het slachtoffer heeft zien vallen.’

‘Mooi.’

‘Meneer De Cock...’ Ze tikte de grijze rechercheur op zijn arm, maar die keek bezorgd naar de lange rij auto’s die de brug over de Keizersgracht naar de Herenstraat blokkeerden en de fietsers die met gevaar voor eigen en andermans leven overal doorheen probeerden te laveren.

‘Dit moet niet te lang duren. Trommel nog wat dienders op, Lotty, en probeer het volk op afstand te houden, de ambulance moet er zo nog door kunnen.’ De stagiaire had hem nog iets willen zeggen, maar zag nu zelf ook dat de situatie uit de hand dreigde te lopen. Op de hoek van de straat probeerde een pizzakoerier een agent omver te rijden.

‘Je kan er zo niet door, je zult moeten omrijden.’

‘Maar ik moet daar wezen, man.’

‘Omrijden!’

‘Oprotten!’

Lotty schoot de agent te hulp. De Cock schudde zijn hoofd en haalde opgelucht adem toen hij in de verte de sirene van de ambulance hoorde. Zodra het lichaam van het slachtoffer weg was, kwam er meer ruimte voor het doorgaande verkeer.

Hij liep naar Keizer, die op een notitieblokje aantekeningen stond te maken. ‘Weet je al iets?’

‘Ik heb net een mevrouw gesproken...’ hij raadpleegde zijn notities, ‘... Anneloes Vlieger, die het slachtoffer heeft zien vallen.’

‘Dat is nogal wat.’

‘Ze was behoorlijk aangeslagen, ja. Ik heb haar naar binnen gestuurd, een ambulancemedewerker moet zo maar even naar haar kijken.’

‘Wat heeft ze gezien?’

‘Ze liep hier aan de overkant, ze had net koffiegedronken in dat tentje daar, toen ze een schreeuw hoorde. Ze keek op en zag een vrouw uit het raam op de tweede verdieping vallen. Volgens haar eigen zeggen deed ze van schrik haar ogen dicht en vervolgens hoorde ze een doffe klap. En dat was het.’

‘Zag ze alleen de vrouw?’

‘In een flits, ja.’

De Cock zag dat Lotty, die met twee agenten het publiek op afstand probeerde te houden, het aan de stok kreeg met een junk die probeerde zijn fiets door de menigte te drukken. ‘Help jij Lotty een handje, Ab. We moeten zo snel mogelijk de weg hier vrij zien te krijgen om te kunnen beginnen aan het buurtonderzoek. Dit schiet niet op.’ Hij zag de ambulance tegen het verkeer in de Herenstraat in komen rijden. Blijkbaar was de Prinsengracht nog wel toegankelijk voor het verkeer.

‘Het is een gekkenhuis. Het wordt steeds erger in Amsterdam.’ Naast De Cock was de knorrige gestalte van Den Koninghe opgedoken.

De Cock haalde zijn schouders op. ‘De mensen willen naar huis.’

De dokter keek hem door zijn goudgerande bril meewarig aan. ‘Weet je wat het met jou is, jij hebt te veel begrip voor de mensheid.’ Met driftige pasjes liep hij in de richting van de ambulance. De Cock keek hem na en vanbinnen gaf hij de schouwwarts gelijk, hij had begrip voor de mensheid, ja, maar dat was nou eenmaal een verplicht onderdeel van zijn werk.

Hij duwde de voordeur van het hotel open en stapte een kleine, maar helverlichte lobby binnen. Op een bankje tegenover de balie zat een vrouw die met trillende handen een zakdoek voor haar neus hield.

‘Mevrouw Vlieger?’

Ze keek verschrikt op en knikte.

‘Mijn naam is De Cock, met ceooceekaa, ik onderzoek de dood van het slachtoffer.’

De vrouw keek hem angstig aan, bang dat haar weer diezelfde vraag zou worden gesteld.

‘U hebt het zien gebeuren?’

Ze knikte en haar ogen vulden zich met tranen.

De rechercheur legde voorzichtig een hand op haar schouder. ‘Komt u maar even tot uzelf.’ Hij glimlachte bemoedigend.

‘Ik heb haar een borrel aangeboden, maar ze wilde liever water.’

De Cock keek op en zag een forse vijftiger in de deuropening van het kantoortje achter de receptie staan. Hij had een glas water in zijn hand.

‘En wie bent u?’

‘Kooijman, ik ben de eigenaar van dit hotel.’ Hij kwam achter de balie vandaan en gaf de vrouw het glas met water, dat ze gulzig aan haar mond zette.

‘Kijk dat gajes nou eens.’ Hij wees door het raam naast de deur naar de menigte buiten. ‘Zich vergapen aan een dood meissie.’ Hij schudde in onbegrip zijn hoofd.

‘Kende u het slachtoffer?’

Kooijman draaide zich weg van het raam.

‘Was zij misschien een gast in uw hotel?’

‘Nee.’ Hij haalde zijn neus op. ‘Nee, zeker niet. Het was Ilse.’ De Cock hoorde hoe de hoteleigenaar met zijn stem kneep en dat hij moeite moest doen om zijn emoties in bedwang te houden.

‘Ilse? Achternaam?’

‘Eh... zoek ik op. Ze werkte hier, niet vast, dat niet, maar als het druk was, elke week eigenlijk wel, tegen het weekend, weet je wel, dan is het druk, iedereen de kamer uit, nieuwe mensen erin, dan wel dus, dan werkte ze hier.’ Hij kon zijn emoties niet meer tegenhouden en de tranen stroomden over zijn wangen. Hij huilde zonder geluid. ‘Dan maakte ze de kamers schoon,’ bracht hij nog uit.

De Cock voelde zich wat ongemakkelijk, die grote man met het rode hoofd, die het niet lukte om zijn verdriet te verbergen.

Kooijman haalde een hand over zijn ogen en schraapte zijn keel. ‘Nou, ik neem wel een borrel. Jij?’

Voor hij kon antwoorden stormde Vledder binnen. ‘De Cock!’

Gealarmeerd door de toon van zijn assistent draaide hij zich naar de deur.

‘Het is Lotty.’

‘Wat is er met Lotty?’

‘Ze is neergestoken.’

‘Wat?!’

‘Neergestoken door een voorbijganger!’

2

De ambulancemedewerkers hadden het lichaam van de jonge vrouw die volgens de hoteleigenaar Ilse heette in een lijksak geritst en op een brandcard gelegd. Maar De Cock had geen oog voor de treurige aftocht van het kamermeisje. Hij haastte zich naar de plek waar omstanders zich om Lotty verdrongen. Hij zag Keizer een jongen die filmopnamen maakte met zijn telefoon hardhandig terzijde zetten. 'En nou opgelazerd!'

'Nou zeg...' protesteerde de jongen, alsof hem een plezier-tje werd ontzegd.

'Ontruim deze plek,' riep De Cock gebiedend. Een agent wilde terugzeggen dat dat zo eenvoudig nog niet was, maar de geschokte rechercheur was niet voor rede vatbaar. 'Iedereen op afstand. Nu! Of wil je dat ik het zelf doe?'

De agent hief in een verontschuldigend gebaar zijn handen en wendde zich tot het publiek. 'Kom op, mensen, achteruit. Wij moeten hier ons werk kunnen doen.'

De ambulance was klaar om te vertrekken en reed piepend achteruit het straatje uit. De Cock keek hem vertwijfeld na.

'Er is nog een ambulance gebeld, die komt eraan. Met spoed,' stelde Keizer hem gerust.

De Cock knielde neer bij Lotty. Haar gezicht was van pijn vertrokken en ze maakte zachte kermende geluidjes. In het jasje van haar uniform zag hij het gat waar het mes doorheen gestoken was. Over de keitjes van de straat verspreidde zich

haar verse bloed. ‘Lotty,’ zei hij zacht maar dwingend, ‘Lotty, hou vol. Het komt goed, het komt allemaal goed. Er is een ambulance onderweg. Niet opgeven, hoor je?’

Keizer en Vledder mengden zich onder het publiek om te vragen of iemand iets had gezien, of ze wisten wie dit op zijn geweten had.

Lotty opende haar ogen en sloot ze meteen weer, alsof ze het daglicht niet kon verdragen. Ze opende haar mond om iets te zeggen, maar het spreken kostte haar zichtbaar moeite.

‘Stil maar, wij zijn bij je, het komt goed.’

‘Anne...’

‘Wat zeg je?’

‘Anne.’ Ze opende haar ogen weer, sloot ze, slaakte een zucht en gleed weg.

‘Blijf bij ons, Lotty, hou vol.’ Ze hoorde hem niet meer, maar hij bleef het herhalen tot hij de sirene van de ambulance hoorde.

De Cock en Vledder zaten in een wachtkamer van het OLVG in Amsterdam-Oost. Er werd niet veel gesproken. Ze dronken een bekertje automaatkoffie en Vledder had bij een koffiehoek op de begane grond twee gevulde koeken gehaald, waarvan De Cock er een met lange tanden had opgegeten.

Hij keek op zijn horloge. ‘Hoelang zijn ze nu al met haar bezig?’

Vledder zuchtte en schudde zijn hoofd. ‘Je kan het toch niet geloven,’ zei hij uiteindelijk. ‘Zo’n vrouw doet haar werk, in dienst van het publiek nota bene, en dan word je zomaar overhoopgestoken.’

‘Ik had haar niet op die mensenmenigte af moeten sturen,’ somberde De Cock.

‘Ze had zich niet laten tegenhouden.’ Vledder glimlachte weemoedig. ‘Lotty liet zich door niets en niemand tegenhouden.’

De Cock stond op van de plastic wachtkamerstoel, die een ramp was voor zijn rug. Hij zette zijn handen in zijn zij en rechtte zijn rug. ‘Ze is nog niet dood, Dick, ze is nog niet dood.’ Hij keek ineens op, alsof hem een nieuwe gedachte inviel. ‘Zijn haar ouders gewaarschuwd?’

‘Appie heeft dat op zich genomen.’

‘Gelukkig. Het was mij door het hoofd geschoten, stom.’

‘Jij had wel iets anders aan je hoofd.’

‘Dat is geen excuus,’ mompelde De Cock en hij keek weer op zijn horloge.

‘Meneer De Cock?’ In de wachtruimte was een verpleegkundige verschenen. De in het wit geklede jonge vrouw, klein van stuk en met een koffiëleurige huid, keek hem vorsend aan.

‘Ja.’

‘Volgt u mij.’ Ze had een stem die geen tegenspraak duldde en met kordate pas liep ze de wachtruimte weer uit.

Ze zagen door een glazen raam Lotty in het ziekenhuisbed liggen. Haar hoofd, klein en bleek, lag diep in het kussen. Ze was met allerlei slangen en snoertjes verbonden aan de apparatuur om haar heen. De fluctuerende cijfertjes lichtten op in de verduisterde ruimte. Naast hen stond de arts die haar had geopereerd, een jonge man met een blozend gezicht en kortgeknipt blond haar.

‘Hoe is het met haar?’

‘We houden haar in een kunstmatig coma.’

De Cock kneep verontrust zijn ogen toe.

‘Het was één messteek en volgens mij tamelijk ongericht,’ vervolgde de arts, ‘maar hij heeft veel schade aangericht. De slagader naar de lever is geraakt, dat is een oorzaak van het bloedverlies, maar er kunnen ook andere interne verwondingen zijn toegebracht, die nu nog niet te overzien zijn –’

‘Maar ze overleeft dit toch wel!’ viel Vledder hem in de rede.

De arts keek hem aan met een serieuze blik op zijn jongensachtige gezicht. ‘Dat kan ik niet garanderen. We moeten afwachten hoe haar situatie zich de komende uren en misschien dagen ontwikkelt.’

Vledder wilde opstandig protesteren, maar De Cock pakte hem bij zijn arm. ‘Dick. Iedereen hier doet zijn uiterste best. Het is nu aan Lotty zelf.’

‘We vinden het heel erg wat uw collega is overkomen,’ zei de arts, die even uit zijn rol als afstandelijk geneesheer viel. ‘Ik heb, als u het mij persoonlijk vraagt, een bloedhekel aan agressie tegen hulpverleners en we zullen alles doen om haar in leven te houden. Maar het is zoals ik u al zei: een garantie kan ik niet geven.’

De Cock was naar huis gegaan. Er was voor hem op het bureau niet veel meer te doen geweest. Hij had geprobeerd commissaris Buitendam op de hoogte te brengen, maar die zat in een vergadering en kon absoluut niet gestoord worden. Hij had zich er niet eens over opgewonden. In de Herenstraat, een dubbele plaats delict wat hem betrof, werd een buurtonderzoek uitgevoerd en hij zou de uitkomsten daarvan en die van het forensisch onderzoek moeten afwachten. Bovendien voelde hij zich emotioneel uitgeput door de gebeurtenissen van de afgelopen uren.

Zijn vrouw schrok toen ze hem zag binnenkomen. ‘Jurre, wat zie je eruit. Wat is er gebeurd?’ Ze wees op een vlek op zijn oude regenjas. ‘Is dat bloed?’

Hij keek verstrooid naar de vlek en trok zijn jas uit. Op de knie van zijn broek zaten ook vlekken. Bloedvlekken. Van Lotty. Hij liep naar het kastje in de hoek van de kamer, waar hij zijn fles Napoleon-cognac bewaarde, en schonk zich een glas in. Toen draaide hij zich naar zijn vrouw en bracht haar op de hoogte van de aanslag op de jonge stagiaire. Hij probeerde het verhaal zo kort en zakelijk mogelijk te vertellen,

maar toen hij was uitgesproken, zag hij dat zijn vrouw tranen in haar ogen had.

Hij zette zijn glas op tafel en nam haar in zijn armen. ‘Het komt wel goed, lieve. Het moet goed komen.’ Hij zei het met zo’n verbeterheid, dat hij er wel in moest geloven.

Hij had slecht geslapen en was al vroeg op geweest. Hij had koffiegezet en gewacht tot acht uur, een redelijk tijdstip om met het ziekenhuis te bellen, vond hij. De situatie van Lotty was onveranderd. Een mededeling die hij positief interpreteerde, al was het maar vanwege zijn gemoedsrust. Daarna was hij op weg gegaan naar het bureau. Toen hij in de grote researchkamer arriveerde, constateerde hij tot zijn genoegen dat Keizer en Vledder ook al aanwezig waren.

‘Ik heb niet geslapen vannacht,’ mompelde Vledder ongevraagd. ‘Ik kreeg dat beeld niet van mijn netvlies.’

In de hoek van de ruimte stonden op een tafeltje nog de resten van het feestje van een dag ervoor. Blikjes frisdrank en twee halve taarten, stille getuigen van de vergankelijkheid van het leven.

‘Ik heb de ouders van Lotty te pakken gekregen,’ meldde Keizer. ‘Ze hebben een huisje in Spanje, in...’ hij raadpleegde zijn aantekeningen, ‘... in Frigiliana, een dorp in de buurt van Málaga. Ze proberen zo snel mogelijk naar huis te vliegen.’

‘Zorg dat iemand van ons die mensen van het vliegveld haalt en ze naar het ziekenhuis brengt.’ De Cock nam plaats achter zijn bureau. ‘Heeft het buurtonderzoek nog iets opgeleverd?’

‘Ik heb niemand gesproken die heeft gezien wat er met Lotty is gebeurd. De meeste omstanders waren voorbijgangers. Er was een winkelier die meent gezien te hebben dat ze ruzie had met een junk die er per se langs wilde.’

De Cock trok een wenkbrauw op. ‘Hoe wist hij dat het om een junk ging?’

‘Dat vroeg ik ook. Maar die figuur schijnt daar in de buurt rond te zwerven. Een lastpak, volgens die winkelier.’

‘Weten we hoe hij eruitziet?’

‘Hij heeft een foto gemaakt met zijn telefoon. Hier.’ Hij toonde De Cock zijn telefoon, waarop een foto stond van een onverzorgde man op een fiets. Holle ogen in een ingevallen gezicht dat was omkranst met dunne plukken haar. Aan zijn lichaamshouding te zien was hij nogal opgewonden. Links-onder was, op de rug, een stukje van Lotty te zien.

‘Laten we hem oppakken, misschien kan hij ons iets meer vertellen,’ antwoordde De Cock tegen beter weten in. ‘En wat dat meisje betreft dat uit het raam gesprongen is...’ Hij groef in zijn geheugen. ‘Ilse!’

‘Ilse Wansink,’ beaamde Keizer. ‘Daar heb ik nog niet veel aan kunnen doen. Lotty ging voor.’

‘Uiteraard,’ zei Vledder.

‘Ilse Wansink had ook een leven en had ook ouders. Wij zijn het aan haar en aan onszelf verplicht om haar dezelfde aandacht te geven als Lotty.’ Hij stond met een zucht op en liep naar de deur. ‘Hoe moeilijk dat misschien ook is.’

‘Waar ga je heen?’

‘Ik ga onze commissaris maar eens op de hoogte brengen.’

‘Jurre!’ Commissaris Buitendam stond op en liep om zijn bureau heen. Hij legde een hand op de schouder van de rechercheur die al net zo lang werkzaam was aan bureau Warmoesstraat als hijzelf. ‘Wat een schok.’

‘Ik heb je geprobeerd te bellen.’

‘Ik zat in vergadering. Maar we zijn allemaal geschrokken. De hoofdcommissaris ook. En dat heeft hij laten weten!’ Hij wees op de ochtendkrant die opengeslagen op zijn bureau lag.

Op de voorpagina had de krant uitgepakt met een foto van Lotty die neergestoken op straat lag. De foto was waarschijn-

lijk genomen door een van de omstanders. Met een mobiele telefoon. De Cock had er niet naar kunnen kijken. De krant had zich opgewonden over het 'schandalige geweld' tegen hulpverleners en had ook de hoofdcommissaris aan het woord gelaten, die zich afvroeg wanneer Den Haag eindelijk eens zou ingrijpen. Het was misschien goedbedoeld, maar het bood De Cock weinig troost. Het was politieke verontwaardiging die oplaaide bij elk incident en uiteindelijk weer overwaaide. Het berichtje over de vrouw die uit het raam van hotel De Nieuwe Heren was gevallen stond op pagina 5.

'Wij moeten alle zeilen bijzetten, De Cock. We moeten onze aandacht voor honderd procent richten op die messen-trekker. Dat zijn we aan Lotty verplicht.'

'We hebben ook nog het geval van die dode vrouw,' probeerde hij zwakjes, maar Buitendam had hem niet eens gehoord.

'Wij moeten het Nederlandse publiek laten weten dat niemand, maar dan ook niemand ongestraft een dienaar van de wet aanvalt.' Hij had zijn armen over elkaar geslagen en keek hem aan met een onverzettelijke blik in zijn ogen, alsof hij echt geloofde in wat hij zei. 'En nu eruit, De Cock, eruit!'

'Goed, Ilse Wansink dus.'

De Cock kwam de grote researchkamer binnen en gaf Vledder, die boven zijn computer zat te suffen, een duwtje tegen zijn rug.

Keizer pakte er zijn papieren bij. 'Niet veel van bekend. Geboren op 24 december 1997.'

'Een kerstkindje, maar niet heus,' merkte Vledder terneer-geslagen op.

'Amsterdam?'

'Borne. Dat ligt in Twente. Ik heb het net nagekeken.'

'Burgerlijke stand?'

'Ongehuwd. Staat hier ingeschreven bij een studentenhuus,

maar ik ben geen inschrijving voor een universiteit of hogeschool tegengekomen. Ik heb dat studentenhuus gebeld, maar niemand kende haar daar.'

De Cock trok een rimpel boven zijn neus. 'Hoe zit dat dan?'

'Gebeurt wel vaker,' wist Vledder. 'Dan worden ze ingeschreven door iemand die ze daar kennen. Dan wonen ze er niet, maar hebben ze wel een postadres. Dat moet, als ze bijvoorbeeld een uitkering hebben.'

'Had zij een uitkering?'

'Nee.'

'Ouders?'

'Wonen nog steeds in Borne. Ik heb geprobeerd contact te zoeken, maar dat is tot op heden nog niet gelukt.'

'Blijf het proberen, Ab. Die mensen moeten zo snel mogelijk op de hoogte worden gesteld van het ongeluk van hun dochter. En misschien moeten we ze vragen om haar te identificeren.' Hij nam zijn regenjas van de kapstok. Zijn vrouw had die het liefst meteen naar de stomerij gebracht, tegelijk met de bevelkte broek, maar toen De Cock het huis verliet begon het licht te spetteren en had hij toch maar weer zijn oude jas aangetrokken. Stomen kon altijd nog. 'En breng die taarten,' hij wees naar de tafel in de hoek, waarop de resten van Lotty's feestje stonden, 'of wat ervan over is, maar naar de balie beneden. Dan hebben de collega's er nog iets aan.'

Hij zette zijn hoedje op zijn hoofd en wenkte zijn slaperige assistent. 'Kom op, Dick. We gaan.'

'Wat doen?' vroeg die lusteloos.

De Cock zuchtte geïrriteerd. 'Aan het werk!'

Lees verder in *De Cock en de schaduw van de dood*

Eerste druk augustus 2020

Copyright © 2020 Peter Römer

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Baqup

Omslagillustratie © Bart Hendrix Fotografie

Auteursfoto: © Jurriaan Hoefsmit

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 5018 0

ISBN e-book 978 90 261 5019 7

ISBN luisterboek 978 90 261 5020 3

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.